

Så til vores oplysningsindsats som sådan: diskussionen om, hvor mange der kender 2015-målene. Jeg vil gerne referere til noget, som i hvert fald ministeren kender fra tidligere positioner. Det nationale kompetenceråd, som jo ligger under Undervisningsministeriet, konkluderer, og det kan man læse i en artikel i Politiken vistnok fra den 3. marts i år, at kun 5 pct. af danskerne har en veludviklet evne til at forstå fremmede kulturer. Det er meget lidt sammenlignet med andre befolkninger i f.eks. Europa og Nordamerika.

Det kompetenceråd, som ministeren selv har haft med at gøre i mange år, siger de her ting. Det viser jo, at hvis vi skal udvikle kompetencer til at kunne forstå andre kulturer, kræver det også en oplysningsindsats, og det tror jeg vi alle sammen er enige om. Derfor det her forslag, som vi har fremsat.

Som hr. Rune Lund nævnte tidligere, er det jo et beskedent antal kroner, vi taler om, specielt hvis vi prøver at sammenligne med andre lande og igen kigger ud over grænserne. Der kan man jo se, hvilket hr. Rune Lund også var inde på, at i Sverige brugte de sidste år 112 mio. kr. på oplysning, og i Norge brugte de 68 mio. kr. på oplysning. Men vigtigere er, at begge lande har øget deres oplysningsbevilling de senere år; Sverige med 27 mio. svenske kroner og Norge med 14 mio. norske kroner, hvorimod Danmark har nedskåret antallet af kroner til oplysning.

Vi går i den forkerte retning. Det synes jeg er meget vigtigt at sige, og derfor er jeg selvfølgelig lidt ærgerlig over, at der ikke er større opbakning til forslaget fra Venstres, De Konservatives og Dansk Folkepartis side.

Men som sagt, det, som forslaget også er et udtryk for, er ønsket om ikke kun at se på globaliseringskonsekvenser i Danmark, det er et utrolig vigtigt spørgsmål, men også at se på globaliseringen i udviklingslandene og de konsekvenser, den har for andre mennesker andre steder i verden, og lære lidt om de forhold, hvor vi kan blive bedre til at yde en indsats, og hvor vi kan få en større dialog.

Jeg tror netop, at spørgsmålet om dialog og forståelse er vigtigt, ikke mindst i denne tid. Vi har lige haft en stor diskussion også i dag om hele sagen om Muhammedtegningerne, og der kommer andre sager, hvor vi på godt og ondt er forbundet med resten af verden. Det er jo det, globalisering handler om, og der er det altså me-

get vigtigt at gøre en indsats i forhold til oplysning.

Vi bruger jo 13-14 mia. kr. om året på ulandsbistand. Og jeg synes også, at vi, der vedtager finansloven herinde, har en forpligtelse til i den forbindelse at oplyse om, hvad det er for nogle penge, vi giver, og hvad de går til. Men også: Hvad er det for forhold? Hvorfor gør vi de her ting? Hvorfor bruger vi så mange penge til det her område?

Det er en vigtig del af det, og jeg synes altså, at beskedne 46 mio. kr., som ministeren siger er det samlede niveau nu, plus vores forslag på 45 mio. kr., er en meget, meget lille andel af de måske 13-14 mia. kr., vi bruger på ulandsbistand.

Sandheden om regeringens politik på ulandsbistandsområdet er jo, at sammenligner man med alle de andre rige OECD-lande, er Danmark desværre det land, der relativt har skåret suverænt mest i udviklingsbistanden under den her regering. Det er sagen, som den desværre står nu.

Kl. 16.35

Så hvis nu regeringen havde ladet være med at skære i bistanden, havde vi kunnet tage en lille del af de penge – man har skåret milliarder – og bruge dem til en effektiv oplysende indsats for danskerne. Så det synes jeg også skal med i diskussionen.

Men jeg skal bare afslutte med at konstatere, at det ikke er så overraskende, at vi i de her debatter aldrig får nogen reel debat, for der er jo et lille flertal bestående af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, der retfærdiggør en stor nedskæring i oplysningsbevillingerne med de 12 mio. kr., for at bruge ministerens ord. Det vidste vi godt på forhånd.

Det betyder så også, at det er meget forudsigeligt, hvad resultatet af det her bliver. Der er selvfølgelig ikke et flertal for det her beslutningsforslag. Men vi synes som sagt, at det er vigtigt med debatten.

Jeg lyttede mig i hvert fald frem til, at nogle ordførere, ikke mindst den konservative, men også ministeren selv, nævnte, at det andet element omkring en analyse, en effektivisering af indsatsen, er noget, man vil vende tilbage til. Det takker jeg for. Det synes jeg vi skal gøre.

Og så må vi også diskutere videre, hvad vores ambitionsniveau i forhold til oplysningsbistanden er. Der synes jeg jo, at vi skal følge Sverige og Norge og ikke gå i en helt forkert retning, som den danske regering har gjort.